

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

Het 'ikke-ikke-ikke syndroom'

Soort zoekt soort zeggen ze weleens. Misschien dat ik daarom ook wel verschillende coaches volg via Facebook en LinkedIn. Aangezien het beroep coach een vrij beroep is kom je bijna een wildgroei van coaches tegen op het internet. En dat hoeft in theorie helemaal niet verkeerd te zijn. Ik omarm de gedachten dat er steeds meer mensen zijn die hun talenten willen inzetten om de wereld een mooiere plek te maken. Dat we meer mensen krijgen die hun eigen status minder belangrijk vinden dan de hulp die ze de wereld kunnen brengen. Dat we meehelpen aan het oplossen van een probleem dat groter is dan onszelf.

Allicht komt bovenstaande alinea erg idealistisch over. Zo denk ik erover. Maar geldt dat dan ook voor alle andere coaches die ik tegenkom? En ben ik zelf ook echt zo idealistisch of ben ik ook alleen maar bezig om mijn naamsbekendheid te vergroten? Laten we vandaag daar eens wat dieper op in gaan. Zijn wij coaches echt zo altruïstisch of kicken we op de financiële successen en het aantal 'likes' dat we ontvangen op onze berichten?

Vandaag kwam ik een post tegen van een collega coach. Deze dame, die ik nu de naam Mirella geef (wat uiteraard puur fictief is maar privacy) had een interessante post geplaatst op Facebook. Vol trots vertelde ze dat ze blogs postte voor de site nieuwetijdskind.com, een waanzinnige eer natuurlijk dat ze voor deze site blogs mag posten. De website trekt volgens Mirella 1,5 miljoen lezers waardoor haar berichten een enorm potentiëel publiek aantrekken. Leuk!

De vraag is waar Mirella de aandacht op vestigt, wat is het uiteindelijke doel van het plaatsen van de berichten via de site nieuwetijdskind.com? En daar komt denk ik het echte karakter van de persoon naar boven. Want gaat het haar om het bericht dat ze de wereld in wil sturen, of gaat het haar om de hoeveelheid publiciteit die ze creëert omtrent haarzelf en haar dienstverlening. Wat is belangrijker, de inhoud van het bericht of de persoon die het bericht verspreid?

Als ik verder lees dan lijkt Mirella daar zelf al antwoord op te geven. Mirella beschrijft hoe dankbaar ze is voor de enorme hoeveelheid traffic dat ze genereerd via de site. Dat ze nu eindelijk de erkenning krijgt voor wie ze is en dat ze na veel 'bloed, zweet en tranen' eindelijk daar is waar ze nu wil zijn.

Begrijp me niet verkeerd, dankbaarheid is prachtig. Maar het moge duidelijk zijn dat het Mirella meer om haar persoonlijke succes te doen is dan om de impact die haar berichten maken. Het lijkt duidelijk dat de persoon belangrijker is dan de boodschap.

En dat zette me aan het denken. Want wat was belangrijker, de 'I have a dream'-speech van Martin Luther King Jr. of het feit dat Martin Luther King Jr. dat zei? Als iemand anders exact dezelfde speech had gegeven, was de impact dan ook zo groot geweest? Gaat het om zijn boodschap of gaat het om hem? Respecteren we de daden van Nelson Mandela of aanbidden we de persoon omdat hij het instrument is geweest dat heeft geleid tot het beeindigen van de apartheid? Wie is belangrijker, de artiest of het liedje? En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Aan de toon van de blog te lezen voel je waarschijnlijk al aankomen waar ik sta. Ik geloof dat de dienstverlening of het product dat je levert belangrijker is dan jezelf. Als je doelstelling is dat je de wereld een betere plek wil maken, bijvoorbeeld door informatieve blogs te posten op het internet, dan zou het moeten gaan om het bericht en niet de persoon.

Heerlijk idealistisch natuurlijk. Maar ben ik zelf dan wel zo zuiver bezig? Want dat was de volgende vraag die ik mezelf stelde naar aanleiding van Mirella haar bericht. Ik ben ook druk op sociale media en ook ik probeer mijn dienstverlening aan de man te brengen. Toch probeer ik zoveel mogelijk bijvoorbeeld een vraag naar te leggen bij mijn lezers. Of inspireer ik ze met een verhaal van een fictief karakter [Mike](#). Maar is daarbij het doel ook niet om uiteindelijk meer traffic en sales te genereren? Ben ik zo idealistisch in mijn handelen als dat ik hoop?

Nee. Ook ik ben mega ontvankelijk voor de successen die ik op het internet mag ontvangen. Iedere 'like' geeft mij een enorme dopamine rush. Ik voel me er goed door. Ik dus. Ikke-ikke-ikke. Toch probeer ik mijn geweten te sussen met het idee dat ik dit allemaal doe voor een betere wereld. Dat mijn intentie juist is. Maar wat is belangrijker, mijn intentie of mijn daadwerkelijke actie die ik heb ondernomen?

Wijzen naar een ander, tja dat kunnen we wel. En ik ook. Maar belangrijker is om te kijken naar wat je zelf doet. En dat je daar eerlijk over durft te zijn. Dat je bewust wordt van je handelen zonder daar een oordeel over te vellen. Want doordat je bewust wordt van je eigen handelen ben je in staat om bij te sturen. Want wat zijn mijn onbewuste drijfveren om met virtuele hengel te pakken en te gaan vissen naar digitale bevestigingen? Lekker vissen in de visvijver die 'het internet' heet?

Dus laat ik dan, misschien wel voor de laatste keer, eens een 'ikke-ikke-ikke' bericht plaatsen.

Ik heb een online cursus gemaakt. En daar ben ik super trots op. Ik heb er hard aan gewerkt en heb al mijn expertise erin verwerkt. Ik heb de online cursus '[Talentgericht Werken!](#)' genoemd en is vanaf heden online verkrijgbaar. Ik heb ook een [korte video](#) gemaakt waarin ik uitleg wat je mag verwachten van de cursus. Kijken dus!

Zo, dat was een hoop 'ik' in iedere zin. Nu mag jij.